

JEESUS KRISTUKSEN ELÄMÄ ESIKUVANA

Pekka Ervastian esitelmä 17.4.1933

Jeesuksen Kristuksen elämä esikuvana, ei merkitse, että toisten, hänen opetuslastensa olisi kopioitava oma elämänsä Jeesuksen ulkonaisen elämän mukaan. Kukaan ei kykene Jeesuksen elämää kopioimaan ja myöskään ei kenenkään ihmisen elämää voida kopioida, sentähden että ihmiset ovat yksilöitä, vieläpä persoonallisuuksia ja jokaisen ihmisen yksilöllinen elämä on omalaatuinen. Mitä siis tarkoitamme, kun sanomme, että Jeesus Kristuksen elämä on esikuva? – Sillä tarkoitamme, niinkuin jo viime perjantaina sanoimme, että kun ihminen, opetuslapsi, seuraa Jeesus Kristusta, noudattamalla hänen käskyjään ja kehoituksiaan, elämällä hänen elämänsä hänen käskyjensä mukaisesti, hänen henkensä mukaan, silloin se ihminen lopulta tulee siihen kohtaan, että hänen silmänsä aukenevat, että hänelle tapahtuu niinkuin apostoleille, silloin kun Jeesus evankeliumien mukaan avasi heidän silmänsä. Siinä lisätään nimenomaan: „hän avasi heidän silmänsä, että he ymmärsivät pyhiä kirjoituksia“. Samalla tavalla käy myöskin opetuslapselle, kun hän seuraa Jeesusta. Hänen silmänsä aukenevat niin, että hän ymmärtää pyhiä kirjoituksia, ennen kaikkea siis evankeliumeja ja epistoloita, jotka muodostavat Uuden Testamentin, varsinaiset kristityt kirjat, ja sitten Ilmestyskirjan ynnä muita apokryffisiä evankeliumeja jo löydettyjä ja vasta löydettäviä kirjoituksia, jotka ovat kristityiltä alkuajoilta. Hän ymmärtää niitä. Ja mikä hämmästyttää häntä kovasti evankeliumien suhteen? – Se, että Jeesus Kristuksen

elämä, niinkuin se on kuvattu evankeliumeissa, muodostuu hänen omaksi autobiografiakseen. Ei niin, että hänen elämänsä, joka yksityiskohdassaan olisi Jeesuksen elämän kaltainen – kaukana siitä, – mutta niin, että joitakuista erikoisista tapahtumista Kristuksen elämässä toistuu hänen omassa henkisessä elämässään ihmeellisinä kokemuksina. Ja kun hän tällä uudella tavalla alkaa lukea evankeliumeja, huomaa hän, että hänelle tapahtuu niinkuin evankeliumeissa kerrotaan Jeesuksen syntymästä. Kristus syntyy hänessä. Siitä puhuimme viime kerralla ja tulimme siihen kohtaan, että Jeesuksenkin elämässä tuli toinen semmoinen merkillisempi tapahtuma, nimittäin hänen kasteensa Jordanissa. Ja niinkuin viime kerralla sanoimme, kun puhuimme Kristuksen syntymästä, niin sanomme nytkin, kun puhumme kasteesta, että jos se on ihmisen ennen kokemaa jossain entisessä elämässä, se toistuu nyt hieman lyhennyksessä muodossa, ehkä hieman toisella tavalla kuin mitä evankeliumissa kerrotaan. Mutta jos hän ei ole sitä ennen kokenut, se toistuu täydellisenä. Ja kun se täydellisenä toistuu, hän tietysti siinä elämässä kuin on tämän kokenut, jo lyhyemmällä tavalla kokee syntymää, niinkuin viime kerralla koetimme kuvata, millä tavalla sitä voi kokea. Ja kun hän on sen syntymän kokenut ja nyt siis ensimmäisen kerran kokee kastetta, tapahtuu tämä hänen ruumiinsa ulkopuolella. Hän on silloin itse oman ruumiinsa ulkopuolella ja tulee siinä tietoiseksi. Hän kulkee ympäri itsetietoisena toisessa ruumiissa, sanomme tavallisesti astraaliruumiissa, ja siinä toisessa-, astraalimaailmassa, hän sitten saa kokea tämän kasteen. Silloin siinä tapahtuu koko se tapahtuma, mikä on kerrottu evankeliumissa. Silloin hän joutuu Jordanin virtaan, ja siellä on joku Johannes, joka vähän epäröityään kastaa hänet, ja sitten taivas aukenee ja ääni kuuluu taivaasta. Tämä tapahtuu aivan realistisesti silloin siinä toisessa maailmassa, mutta

huomatkaamme: ihminen, opetuslapsi, ei ole silloin ollenkaan missään unitilassa, että kun hän herää, ei voi hän sanoa, että hän näki unta, vaan hän on aivan yhtä itsetietoisena siinä toisessa maailmassa silloin, kuin hän konsanaan on tässä näkyväisessä maailmassa. Se ei ole unikokemus hänelle, vaan yliluonnollinen, ihmeellinen kokemus toisessa maailmassa. Hän on aivan sama kuin hän on täällä, on jättänyt ruumiinsa, näkee sen ja kulkee ympäri tässä maailmassa, tulee toiseen maailmaan ja siellä kokee sitten sen kastekokemuksen ja herättyään tietää, että se on ollut todellista, mitä hän on kokenut; mutta myöskin tietää, että hän ei voi siitä koskaan kenellekään kertoa – niin tuntuu ainakin. Sitä ei voi sentään mennä sanomaan, sillä voi sattua semmoisia tapauksia, jolloin hän kertoo niistä asioista, mutta hänen huulensa ovat suljetut pitkiksi ajoiksi, joka tapauksessa. – Mutta jos hän on ennen tämän kasteen kokenut, jos se on hänelle vanha kokemus, ennen saavuttanut tuon astraalisen tietoisuuden, ennen eläessään ja nyt ainoastaan tarvitsee uudestaan siihen elpyä, silloin se tapahtuu tämä toinen kokemus, tämä kaste, kokonaisuudessaan tässä näkyvässä maailmassa. Toisin sanoen ei suorastaan tässä näkyväisessä maailmassa, mutta päivätajunnassa. Kaikki, mitä ennen on koettua ja nyt toistuu, se toistuu aina päivätajunnassa. Mutta se ei merkitse mitään. Se toistuu nyt se kastekokemus silloin ihmisen päivätajunnassa. Tässä päivätajunnassa harhailtuaan hän tulee semmoiseen tilaan, semmoiseen tilanteeseen, että hänen oma sisäinen silmänsä aukenee ja hän saa kokea muutamia kohtia tästä kastekokemuksesta. Se kaikista tärkein pääkohta, jonka hän saa kokea ja jonka hän aina kokee tämmöisessä tapauksessa, kun se uudistuu se kokemus, on, että hän kuulee tuon taivaallisen äänen pilvien takaa, auringon luota, Isän äänen, joka sanoo hänelle: „minun rakas poikani, jonka nyt olen synnyttänyt, minä rakastan sinua“.

Se on silloin hänen päivätajuinen kokemuksensa. Ja kun ihminen on tämän kokemuksen kokenut, silloin alkaa hänelle pitkä elämä, pitkä kokemusten sarja. Mutta ennen kuin hän joutuu ulos varsinaiseen työskentelyyn, hän – niinkuin Jeesuksestakin kerrotaan tässä evankeliumissa – kohtaa kiusaajan. Ja mikä on kiusaaja? – Nyt se on hänelle tällä kertaa hänen oman personallisuutensa varjo. Hänen oma personallisuutensa nousee ylös ja heittää varjonsa yli tien. Ja tämä personallisuus puhuu hänelle. Ei tietysti tuo varjo puhu, vaan on oikein kuvattu kyllä, kun sanotaan evankeliumissa, että kiusaajan ääni kuuluu. Se tulee hänen luokseen ja sen ääni kuuluu. Se on kuin joku ulkopuolinen kiusaus, jotain hänen ulkopuoleltaan. Se on kyllä hänen oman personallisuutensa karmallinen ääni, mutta hän ei elä personallisuudessaan, vaan elää todellisessa inhimillisessä minässään. Ja sentähden se on, kuin tuo personallisuus olisi ulkopuolella häntä, kuin se olisi joku kiusaaja, joka nousee hänen eteensä. Ja siinä on silloin kolme kiusausta, ja ne tarkoittavat hänen kolmea ilmennysmuotoaan personallisuudessaan. Niitä on enemmänkin, mutta voimme yhdistää ne hyvin kolmeen, ja tässä tapauksessa ne yhdistyvät kolmeksi kiusausmuodoksi. Ne ovat nimittäin hänen fyysillis-eetterinen ruumiinsa, hänen astraalis-mentaalinen ruumiinsa ja hänen persoonallinen minuutensa. Ne ovat nämä kolme, jotka esiintyvät kiusaajina hänelle. Ja ne sanovat hänelle aivan kuin jonkinlaisina ulkonaisina olentoina, kiusaajan äänellä: „sinä olet nyt saavuttanut suuria ja ihmeellisiä kykyjä. Nyt luo oma elämäsi näiden kykyjen mukaan.“ Ja fyysillis-eetterisen ruumiin kiusaus sanoo: „sinäkin voit muuttaa kivet leiviksi. Sinä voit kykyjesi avulla hankkia tämän ulkonaisen, fyysillisen maailman aineellisuutta, niin paljon kuin suinkin tahdot. Sinun ei tarvitse muuta kuin käyttää kykyjäsi, niitä suurenmoisia kykyjä, mitä sinulla on, niin koko

tämän maailman rikkaus hyökkää sinun luoksesi. Kaikki muuttuu kullaksi sinun kädessäsi, kivet leiviksi sinun kädessäsi. Sinun ei tarvitse edes ponnistaa itseäsi liikaa. Se on sinulle niin helppoa, kun sinulla on niin ihmeellisiä kykyjä.“ – Ja tämän kiusauksen edessä seisovat tietysti kaikki nerokkaat ihmiset, jotka ovat ennen jo kokeneet henkisiä asioita. Tiedämme, että niin sanotut nerot tässä maailmassa, semmoiset erikoisesti lahjakkaat ihmiset, jotka ovat syntyneet suurilla henkisillä kokemuksilla varustettuna ja suurilla sielullisilla kyvyillä, että semmoiset nerokkaat ihmiset ovat itse asiassa kokeneet suuria asioita ennen. Jokainen ihminen voi tulla neroksi, mutta se nerokkuus saavutetaan omalla työllä. Ihminen on hirvittävästi ponnistanut ja tehnyt työtä edellisissä ruumistuksissaan, jos hän sattumalta syntyy nerona, jolla on jumalallisia kykyjä kädessään. Sanokaamme, että hän syntyy tähän maailmaan soiton lahja kädessään, ja ajattelen erikoisesti silloin säveltämisen lahjaa. Hän tuntee voivansa hallita ääniä, tuntee voivansa kuunnella ihmeellistä soittoa näkymättömästä maailmasta, tuntee voivansa tulkita niitä ääniä ja symfonioita tähän näkyväiseen maailmaan toisten ihmisten kuultavaksi. Ja hänelle tulee se kiusaus: „käytä näitä kykyjä oman itsesi hyväksi“. Jos hän ei siinä elämässä ole toistanut näitä henkisiä kokemuksia, ei Kristuksen syntymää ja kastetta, nyt vielä esimerkiksi, taikka jos ne aivan jäävät sen elämän ulkopuolelle, niin tiedämme, että semmoinen kiusaus voi olla hyvin vaikuttava. Se vaikuttaa paljon, jos tuommoinen nerokas ihminen on hiemankin heikko. Jos hän ei ole niin tietoinen vielä, että hänen nerokkuutensa on jumalallinen lahja, joka on asetettava ihmiskunnan palvelukseen, niin hänellä voi olla se heikko kohta, että loistava aineellinen tulevaisuus voi hänet lumota. Hän voi ajatella: „näillä kyvyillä saan kuinka paljon tahansa kaikkea aineellista hyvää.“ Tosin kyllä, jos hän alkaa semmois-

ta tietä kulkea, hän huomaa joskus, että hän valitsi aivan väärän tien ja että hän melkein asetti sisäisen Jumalansa häpeään. Ja hän epäilemättä katuu ja kääntyy. Mutta jos hän ei ymmärrä sitä tehdä, silloin hän jatkaa pitkin sitä elämää. Kaikki semmoinen nerokkuus toisessa tai toisessa muodossa on ihmeellinen lahja, varsinkin jos puhumme talentista tai taitavuudesta. Tiedätte, mikä on ero talentin ja talangin välillä; varsinkin kyvystä käyttää kynää tai soittokonetta. Semmoinen talangi saavutetaan paljon varhemmin kuin nerokkuus, joka aina yhteydessä suurten henkisten kokemusten kanssa. Ihminen voi olla ilman sitä lahjaa, mutta jos on todella nerokas kuin esimerkiksi suuret säveltäjät, silloin hän on henkinen olento, silloin hän on ennen kokenut sekä Kristuksen syntymää että kastekokemusta, ja hän on syntynyt tähän elämään kädessään taikasauva, ja silloin tulevat nämä kiusaukset todellisina hänelle. Hän torjuu ne luotaan, ja jokainen henkinen ihminen, joka on kokenut ennen Kristuksen syntymän ja kastekokemuksen, jokainen semmoinen ihminen torjuu ne luotaan heti, ymmärtäen, että se on kiusaajan ääni, ja sanoo: ei ihminen elä ainoastaan leivästä – niinkuin Jeesus tässä sanoo: „Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta“. Ja hän vastaa sillä tavalla, sillä hän tietää, että häntä ei ollenkaan tyydytä maailman rikkaus, sillä vaikka hän saisi kuinka paljon kultaa itselleen, ei hän saisi rauhaa sielulleen, eikä olisi onnellinen. Jos se houkuttelisi häntä hyvin pienen hetken – jos se olisi mahdollista, – hän tietää, että ihminen ei elä kaikesta siitä maailman hyvästä, minkä fyysillinen maailma voi tarjota, vaan siitä elävästä sanasta, joka lähtee elävän Jumalan suusta ja siitä – – – – – , joka siis tulee hänelle hänen omien kykyjensä kautta. Siitä hän elää, ja se elää hänessä sitä mukaa, kuin hän itse osaa työntää luotaan tuon aineellisen rikkauden, kullan – nimittäin siinä

mielessä, että hän sitä itselleen tahtoi tai itse sitä tarvitsisi. Hän voittaa helposti sen kiusauksen. Se kuuluu kuin oleellisena osana hänen henkiseen elämäänsä, että se kiusaus ei kiusaa häntä. Hän tuntee todella olevansa niinkuin kiusaus sanoi Jeesukselle: „sinähän olet tämän kaiken maailman herra ja voit muuttaa kivet leiviksi.“ Hän tuntee, että hänellä on semmoinen voima, ja myöskin tuntee, että hän ei sitä voimaa käytä persoonalliseksi hyödykseen. – Se on tuon ensimmäisen eli fyysillis-eetterisen ruumiin kiusaus.

Ja sitten on toinen kiusaus, se josta kerrotaan näin, että: „Silloin perkele otti hänet mukaansa pyhään kaupunkiin ja asetti hänet tempppelin harjalle ja sanoi hänelle: ‘jos olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas; sillä kirjoitettu on: ‘Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta, että varjelevat sinua; he kantavat sinua käsillään, ettet loukkaisi kiveen jalkaasi.’ Jeesus sanoi hänelle: ‘On sanottu: ‘Älä kiusaa Herraa, Jumalaasi.’ – Tuo toinen kiusaus tulee hänen luokseen toisessa ruumiissa, tuossa astraalis-mentaalissa ruumiissa, ikäänkuin sen kautta. Tuo kiusaus puhuu hänelle: „Ajattele, kuinka suuria kykyjä sinulla on! Ota vastaan koko maailman kunnia! Anna kaikkien polvistua eteesi! Tee ihmeitä! Sinä voit syöksyä alas tempppelin harjalta, ja enkelit palvelevat sinua. Tee ihmetöitä, niin ihmiset lankeavat maahan eteesi ja palvelevat sinua. Sinähän ansaitset jumalallista kunnioitusta!“ Tämäkään kiusaus ei ole opetuslapselle vaikea, jos hän on henkisesti kokenut ja itsetietoinen. Mutta se voisi olla hyvinkin vaikea ihmiselle, joka ei ole kyllin kokenut. Ja sentähden näemme, että lahjakkaat ihmiset, jotka eivät ole kyllin kokeneita vielä, etsivät maailman kunniaa. Se on kiihotin, joka elähdyttää monia ihmisiä tässä näkyvässä maailmassa, kaikkia vähänkin lahjakkaita ihmisiä, jotka eivät ole niin aineellisia, että välittäisivät suorastaan rahasta. He ainakin välittävät kunnias-

ta. Sitä heidän täytyy hankkia, sillä kukapa tahtoisi olla häväisty, kunniaton, syrjässä, pilkattu, parjattu. Päinvastoin ihminen sisässään tuntee: minä viihtyisin hyvin, jos ihmiset puhuisivat minusta hyvää, olisivat polvillaan minun edessäni, huutaisivat ja kunnioittaisivat minua, puhuisivat hyvää ja kiittäisivät rajattomasti; silloin olisin vasta onnellinen, ja tunne-elämäni paisuisi. Ja huomaamattaan useinkin ihmiset, jotka ovat lahjoilla syntyneet, ajavat juuri tätä kunniaa takaa. Siinä ei ole tietysti mitään suorastaan pahaa, sillä se kunnianhimo antaa hänelle voimaa kieltäytyä monesta muusta pahasta, ja työskennellä, pyrkiä ja ponnistaa. Hän tekee työtä kuinka paljon tahansa, ponnistaa viimeiset voimansa, jotta hän saavuttaisi mitä tahtoo ja voisi tehdä, mitä on suunnitellut, joka tuo hänelle maailman kunniaa sitten. Kaikkea tuota kunnianhimo voi ihmisessä vaikuttaa. Se voi vaikuttaa suorastaan siten, että hän tahtoo kasvattaa itseään hyväksi, mallikelpoiseksi ihmiseksi. Hän ei tahdo olla ryöväri ja kaikkien sylkemä, vaan tahtoo olla kunnioitettu, mallikelpoinen yhteiskunnan jäsen. Se kunnianhimo on hyvä persoonallinen kannustin ihmiselle. Sitä he kaipaavat. Ja näemme usein ihmisiä, joista sanomme, että: – kun sinulla olisi vähän kunnianhimoa, ettet viitsisi rypeä jossain liassa. Niinhän usein ajattelemme, ja se on luonnollinen, oikea ajattelu, kun on puhe persoonallisesta ihmisestä. Mutta kun sitten tulee henkinen ihminen, joka on kokenut kastekokemuksensa, ja tämä kiusaus tulee hänen eteensä persoonallisuuden viehättävänä voimana, silloin se on kiusaajan ääni, joka on voitettava, ja ihminen ei silloin epäröi, vaan sanoo: ‘pois minun luotani, sillä Jumalaa ei pidä kiusata’. Ja hän tarkoittaa sillä, että jumalallisia kykyjä ei pidä kiusata ja vetää palvelemaan itsekkyyttä, vetää palvelemaan persoonallisuutta. Niitä on pidettävä arvossa ja kunniaassa. Ne on asetettava Jumalan ja totuuden palvelukseen. Ainoa kunnia,

jota henkinen, kokenut ihminen pyytää, on se, että hän kelpaisi jumalien ja Isän Jumalansa edessä. Se on hänen kunniansa ja se ei ole missään erikoisissa tekemisissä kunnian kanssa, sillä hänelle ei tule mitään näkyväistä kunniaa sen kautta. Sentähden tämä toinenkin kiusaus on hyvin luonnollinen ja verrattain helposti voitettavissa semmoisella henkisellä ihmisellä. Me näemme kuitenkin semmoisia tapauksia, että ihminen on voinut kokea yhtä ja toista henkisesti, ehkei niin paljon, mutta kuitenkin jotain semmoista, ja että hän voi langeta semmoiseen kunnianhimoon. Silloin hän katuu ja huomaa, että semmoinen kunnianhimo on väärä. Ei olisi pitänyt hänen olla semmoinen. Ja sillä hän langettaa kuin tuomion itsensä yli. Hän kuin pyytää, että karman herrat ottaisivat häneltä pois kunnian. Ja jos hän myöhään elämässään on tullut tähän katumukseen, vaikuttaa se seuraavassa elämässä. Hän voi olla silloin lahjoilla ja kyvyillä varustettu, mutta ei saavuta mitään kunniaa ollenkaan niin paljon kuin ansaitsisi. Se johtuu siitä, että hän on katunut, kieltäytynyt ja pyytänyt kuin karmalta, että hän saisi kulkea oikeata tietä ilman kunniaa.

Ja sitten tulee vielä kolmas kiusaus. Siitäkin kerrotaan tässä evankeliumissa: „Taas perkele otti hänet mukaansa sangen korkealle vuorelle ja näytti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi hänelle: ‘tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua’. Silloin Jeesus sanoi hänelle: ‘Mene pois saatana, sillä kirjoitettu on: Herraa sinun Jumalaasi tulee sinun kumartaa ja Häntä ainoata palvella’. Silloin perkele jätti hänet. – Tässä kolmannessa kiusauksessa taas nousee ihmisen eteen hänen persoonallinen minänsä, ja se persoonallinen minä on monien elämien kokemusten kautta saavuttanut jonkunlaisen täydellisyyden – kuinka sanoisimme. Ei aivan täydellistä täydellisyyttä, mutta jonkunlaisen eheyden ja toisille esimerkiksi kelpaavan malli-

kelpoisuuden. Jotain semmoista hänen persoonallisuutensa on saavuttanut. Se on etevä ihmispersonallisuus ja se nousee hänen eteensä ja sanoo: 'katso nyt, etkö sinä voisi liittää omaa voimaasi minuun. Silloinhan koko maailma tulisi sinun omaksesi ja sinä saisit hallita ja vallita kaikkia. Saisit olla käskijänä ja hallitsijana. Semmoinen persoonallisuus, joka on loistava, häikäisevän täydellinen, voi hankkia sinulle valtaa maailmassa.' Ja me tiedämme, kuinka varhemmalla taipaleella on valta suuri houkutus muutamille ihmisille ainakin. Saada käyttää valtaa ja järjestää asioita niinkuin itse tahtoo, ja saada tuntea joka jäsenessään ja sormenpäässään, että on kuningas, joka hallitsee. Se on sama, mikä nimi on: professori, kuningas, miljardööri tai mikä tahansa. Mutta että miljoonat ihmiset ovat valmiit tottelemaan pienempiäkin käskyjä ja viittauksia ja pitämään hallitsijana häntä. Silloin semmoiseen kiusaukseen monet ihmiset, jotka eivät ole kokeneet henkisesti ja joille tuommoiset kiusaukset tulevat elämän taipaleella, ihastuvat; että he saisivat olla kunniallisia ja että heillä olisi valta. He saavat syntyä semmoiseen tilanteeseen, valtaistuimille, ja koko tämän maailman komeus se palvelee heitä ja on valmis kaikessa heitä auttamaan. Jos he eivät ole ansainneet sitä, heidän sielunsa jäävät tyhjäksi, ja tulevat onnettomiksi ja ikävöiviksi. Sisimmässä sielussaan he eivät viihdy korkeilla asemilla, vaan ajattelevat, että: oh, „Kuinka yksinkertaiset ihmiset, jotka asuvat maalla pienessä mökissä, ovatkaan onnelliset, minähän olen täydellinen orja tällä valtaistuimella!“ – Hän ei osannut hallita. Hän himoitsi suurta asiaa ennenkuin oli valmis, ja siksi se olikin suuri pettymys. Mutta henkiselle ihmiselle tuollainen kiusaus ei pohjimmaltaan ole siinä, että hän saisi hallita ja käskeä, että ihmiset juoksisivat hänen viittauksensa mukaan, kunnioittaisivat ja kumartaisivat häntä, vaan viehätyks, houkutus ja kiusaus on siinä, että hän tietää

kykenevänsä olemaan hallitsija ja johtaja ja määräämään jokaiselle seikkaperäisesti, mikä työ hänelle kuuluisi. Hänellä ovat ne kyvyt. Hän tietää, että hän voisi hallita. – Mutta silloin hän myöskin heti tietää, että hän ei sittenkään vielä ole valmis, vaan vasta keskellä sitä pitkää elämäntyötä, mikä hänelle avautuu henkisesti kokeneena ihmisenä. Ja silloin hän sanoo persoonallisuutensa varjolle, kiusaajalle: „Mene pois tyköäni, saatana, sillä ainoastaan Jumalaa tulee palvella. Jumala yksin on oleva hallitsija, en suinkaan minä.“ Ja hän työntää sillä tavoin luotaan tuon viimeisen kiusaajan.

Kun henkinen ihminen on voittanut nämä kiusaukset, hän saa lähteä ihmisten joukkoon, sillä silloin hänelle avautuu työ. Mikä työ? – Työ Jumalan valtakunnan puolesta, niinkuin evankeliumissa sanotaan, opetustyö. Hän parantaa sairaita, lohduttaa surevia, antautuu kokonaan pieneen ja mitättömään työhön, joka lähtee rakastavasta sydämestä. Sitten hän saa opettaa toisia ihmisiä. Ei niinkuin opettajat opettavat kouluissa, vaan hän neuvoo ihmisille tien. Hän on kuin pieni lapsi, joka tietää Malmilla tien Helsinkiin, ja kun matkustaja kysyy tuolta pieneltä lapselta: ‘tiedätkö, mistä menee tie Helsinkiin?’, silloin se pieni lapsi on viisaampi kuin nuo täysi-ikäinen, ja hän sanoo: ‘tuolta sinne pääsee!’ Sillä tavalla myöskin tuntee silloin tämä ihminen, joka on kokenut nuo asiat, syntymät ja kasteet. Hän tuntee, että hänen on lähettävä ulos elämään opastamaan ihmisiä. Ja me näemme, että tuossa evankeliumisakin Jeesuksen elämäkertomus on sitten hyvin pitkä. Hänen toimintansa alkaa näiden kiusausten jälkeen ihmisten kesken maailmassa. Se on täynnä hyviä töitä, ihmetöitä, voimatöitä ja täynnä kaikenlaista opetusta. Nyt pian silloin Matteuksen evankeliumissa kerrotaan vuorisaarnasta. Heti seuraavassa luvussa alkaa vuorisaarna, ja se viittaa siihen, että ihmisen täytyy ruveta neuvomaan toisia ja kertomaan, mitä elämä on ja

miten se on elettävä. Se on hänen tehtävänsä. Eihän se merkitse sitä, että ihmisen silloin heti pitäisi jättää kaikki, ottaa sauva ja lähteä ulos saarnaamaan. Ihmisellä voi olla silloin joku ulkonainen velvollisuus suoritettavanaan. Ei hän mitään velvollisuuksiaan jätä vielä sillä hetkellä. Hän maksaa kaikki velkansa loppuun saakka, niinkuin Jeesus sanoo, että viimeiseen ropoon saakka on velka maksettava, ettei heitettäisi torniin – ettei joutuisi uudestaan jälleensyntymään ruumiiseen semmoisen mitättömän asian takia. Sentähden ihminen jatkaa velvollisuuksiensa suorittamista loppuun saakka, ja hän tietää, että ne loppuvat. Ja hän ei ollenkaan kaipaa sitä, että ne kovin pian loppuisivat, vaan hän ajattelee pikemminkin, että hän valmistuisi kylliksi, kun ne loppuvat, ettei hän mene puolivalmiina ulos elämään opettamaan ihmisiä. Hän toivoo, että hän voisi tehdä työtä ulkonaisessa maailmassa karman suojassa kylliksi kauan, että hän olisi sisäisesti niin valmistunut, että kokonaan voisi antautua opettajaksi. Mutta pitkin matkaa kyllä samalla hänelle ilmestyy tilaisuuksia, jolloin hänen pitää opettaa, ja hänen koko elämänsä on sillä tavalla opetusta, että se on esimerkkiä, kehoitusta ja yllytystä toisille ihmisille. Omalla vaelluksellaan hän joka tapauksessa opettaa. Ja tästä evankeliumin omasta määräyksestä me näemme ihmeellisen asian, jonka kristikunta on unohtanut. Vuodesta 325 lähtien, jolloin kristinuskosta tehtiin valtion uskonto, se järjestyi valtion kirkoksi, ja tämä kirkko ylläpitää omaa elämäänsä kaikenmoisilla papeilla, piispoilla, palvelijoilla . . . ja semmoinen järjestelmä on ollut pitkin vuosisatoja. Mutta missä on kristinuskko? Sitä ei ole maailmassa. Jeesuksen seuraamista ei ole maailmassa. Kun 1900 vuotta on kulunut Jeesuksen kuolemasta, luulisi, että kristikunta olisi vähän ehtinyt oppia seuraamaan Jeesusta. Luulisi, että se tietäisi, mitä kristinuskko on. Mutta ei mitään. Se on yksityiset ihmiset ainoastaan,

yksityiset lahkot kuin kveekkarit jossain määrin ja semmoiset, jotka ovat yrittäneet ottaa selvää, mitä Kristuksen oppi oikeastaan on. Temppeleitä, kirkkoja rakennetaan ympäri kristikuntaan kaikkiin kaupunkeihin ja kyliin niin kauheasti, ettei tiedä mihin panna. Ihmiset eivät kulje niihin. Ennen kun oli pakko, kulkivat ihmiset niihin, kun eivät tahtoneet istua jalkapuussa. Nyt ei ole rangaistusta. Kirkkoja rakennetaan enemmän, mutta tyhjinä ne pysyvät. Minkätähden? – Sentähden, että niissä ei saa tietää mitään Jeesuksen seuraamisesta. – Minäkin tänään satuin kuulemaan seinän takana jonkunlaisen messun radiossa. En kuullut joka sanaa, mutta huomasin, että ainakin yhdessä kohden oli uskontunnustus, joka alkoi: „Minä vaivainen syntinen ihminen . . .“ Silloin tunsin sisässäni: nuo sanat tuo pappi lausuu oikein vakaumuksesta. Se on ainoa totuus, minkä kristikuntana tiedämme. Mitään muuta emme uskalla tietää tai yrittää seurata Jeesusta millään tavalla. Se käy yli rehellisyyden rajojen, jos joku sanoisi, että: olen ollut 25 vuotta suuttumatta, ja sillä tavalla, että olen koettanut seurata Jeesuksen käskyjä. – Sanotaan: „ohhoh, kuinka tuo on ulkokullattu. Eihän ihminen voi sillä tavalla . . . Jos hän esimerkiksi on syntynyt kiivaana, hän on voittanut itsensä, ja se on silloin perkeleen työtä. Ei se ole inhimillistä, vaan se on ääretöntä ylpeyttä! Voi kauheata!“ – Sillä tavalla seurataan Kristikunnassa Jeesus Kristusta ja tiedetään, mikä on Kristuksen seuraamista. Mutta jos ottaa oikein surullisen ilmeen päälleen ja huutaa: ‘minä syntinen ihminen . . .!’ – kaikki uskovat, että se on totta. – Sentähden tämä kohta juuri evankeliumissa on niin äärettömän mystillinen kohta. Siinähän juuri nimenomaan sanotaan, että me emme kelpaa ihmisten opettajiksi, emmekä voi neuvoa ihmisiä ennen kuin olemme ensin seuranneet Jeesusta niin paljon, että Kristus on syntynyt meissä ja tulleet kastetuiksi. Emme ole oikeutetut ennen opettamaan mitään.

Se opetus ei ainakaan silloin ole Jeesuksen opetusta, niinkuin kansa ihmetteli sitä, että hän ei opettanut niinkuin kirjanoppi-neet ja fariseukset, vaan niinkuin semmoinen, jolla oli auktoriteettia. Ja sillä tavalla ihmisen pitäisi opettaa. Hänellä pitää olla auktoriteettia. Ei kukaan opettaja kelpaa lasten opettajaksi, elleivät lapset tiedä koko luustossaan, että kyllä se opettaja tietää, mitä se puhuu. 'Hän tietää enemmän kuin meistä kukaan, ja hän on auktoriteetti'. – Samalla tavalla on aivan meidän täysi-ikäisten kesken. Meidän pitäisi kristittyinä tietää, että opettaa ei saa se, jolla ei ole tietoa, valtaa, auktoriteettia. Kuinka yksi ihminen nousee ylös saarnastuoliin, puhuu ikuisesta kadotuksesta, ikuisesta elämästä, eikä tiedä, onko sitä ikuisesta kadotusta olemassa. Se on enemmän kuin uhka-rohkeata. Se on minun silmissäni Jumalan pilkkaa, totuuden pilkkaa. Minä en itse tiedä, mutta kerron että: jaa, jaa, niin se on. Ikuisen kadotukseen joudutte kaikki, jollette usko. Sillä tavalla peloitan ihmisiä, saan heidät nyhkyttämään ja ehkä katkerasti itkemään, ja lohdutan sitten, että uskokaa, Jumala ojentaa pelastavan käden. Ja me ymmärrämme sillä tavalla sitten, että Jumala pistäisi minut alimpaan helvettiin, mutta hänen poikansa ojentaa pikkusormensa, ja minä tartun siihen, ja siten voin tulla vedetyksi ikuisen elämään. – Ihmiset ymmärtävät näin, ja täytyy sanoa, että se ei ole ainoastaan koomillista, vaan traagillista, kun nyt on vuoden 325 jälkeen aina paasattu kirkoissa yhtä ja samaa, että ihmisten mielet ovat menneet aivan hulluiksi. Onneksi on herännyt toisia pyrkimyksiä maailmassa, tieteellisiä ja filosofisia ajatteluita, jotka ovat ravistelleet dogmeja ja ihmisiä unestaan, että tänä päivänä ei ole enää yhtä surullista, kuin sata- tai sataviisikymmentä vuotta sitten. Nyt on paljon valoisampaa ja kirkkaampaa, ja on alkanut aika, että kristikunnassa ihmiset alkavat ajatella ja kysyä: mikähän Jeesuksen ajatus oli täällä maan päällä? Pitää

ottaa selvää. Otan itse ja luen luonnollisilla silmilläni ja koetan ajatella itse. – On semmoinen aika jo ja se on toivorikas. Se on niin suuri opetus, jonka me saamme evankeliumissa tästä Jeesuksen elämästä, ja jonka jokainen henkisesti kokenut ihminen tietää oikeaksi, tuon suuren opetuksen, minkä saamme, että ihminen on vasta kokeneena kutsuttu opettamaan. Ja silloin se opetus ei ole mitään tuommoista, niinkuin ylhäältäpäin opettamista: katsokaa, kuinka viisasta se on! – vaan se on ainoastaan rakkauden ilmausta, iloa siitä, että itse on osannut ottaa jonkun askeleen ja tietää tien käänteeseen, ja osaa huutaa, huutaa: tästä kulkee tie, tuonne päin älkää menkö, tuonne likaiseen ojaan. Se on hänen ilonsa; se on siis veljeyttä vain. Minä uskon, että jokainen henkinen ihminen, ennen kuin hän on täydellinen, aivankuin pelkää näin opettaa ja olla opettaja. Hän tuntee pelkäävänsä olla opettajana. Hän tietää olevansa kuin tuo pieni lapsi, joka neuvoo ihmisiä, – kun tuokin mummo meinaa mennä ojaan. Semmoinen pieni lapsi tuntee pikemminkin henkisesti kokenut ihminen olevansa.

Ja nyt tulisimme seuraavaan ihmeelliseen kokemukseen Jeesuksen elämässä, josta puhutaan evankeliumissa, ja siitä puhutaan monen monen luvun perästä, ja siinä työssä voi opetuslapsi tuntea oman elämänsä. Ja lopulta tulee uusi kokemus taas, jota sanotaan kirkastukseksi; merkillinen kokemus taas Jeesuksen elämässä. Ja koska sekin on kokemus, josta täytyy puhua, jatkan siitä kirkastuksesta ja Golgatta-kokemuksesta seuraavalla kerralla.